

Özür Dilerim Ben

– hüdanurbzdmr · 24 Aralık 2016

Kitapların sayfalarında aradığım bir ben yok ..Şiddet kokan o dar eğimli, her köşesinde kediler olan sokaklarda yalın ayak buluyorum kendimi. Yanlız ve üzülmeye hali hazır. Soğuk taşlara basıyorum hep. Hemen yanı başımda bir unutulmuş melodisi dinliyor kulaklarım ..Eski bir rüzgar esiyor ruhumdan. Bir merhamette bile bulamıyorken birbirimizi güzel düşler sallandırıyorum. Adım adım eskiyoruz güzellikten bozma bir hüznle...Değeri insanlara yüklediğimden beri acı çekiyorum istemsizce. Nasıl anlatsam; Kahverengi bir montum olsa bir de şöyle dört beş yıllık bir ayakkabım eskimiş hallice . Kaybettiğim kendimi arasam o dar sokaklarda ...Son kuvvet bağırısam `Ben beni kaybettim` . Bulamam belkide alışılmışlık yüklüyüm. İstemedemden sıkıştırıldığım mecburiyetlerde kaybettim onu. Kendimi kendimden uzaklaştırdım. Özür dilerim ben . Ben seni çok üzdüm.Ama artık yok. 'Yok'un kıymetini bile anlayabilmişken , insanlardan yakındım hep.Değer kelimesini insanlara yükledim. Neden? Yanıldım çoktan fazla. Az'dan geriye ne kaldıysa kalbimde, şimdi küllerinden yeniden...Ve yeniden , zaman alacak belli.

Şimdiyi umursuyorum bir ben kadar.

HÜDANUR BOZDEMİR

24.12.2016